

Громадська організація
«Київський економічний науковий центр»

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ
СУЧАСНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ»**

22–23 лютого 2013 року

ЧАСТИНА I

Київ
2013

ББК -1*65.2/4-65.9

УДК 338

А 43

Актуальні питання розвитку економіки в умовах сучасної нестабільності: Збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 22-23 лютого 2013 р.). У 2-х частинах. – Київ: ГО «Київський економічний науковий центр», 2013. – 108 с.

ББК -1*65.2/4-65.9

УДК 338

А 43

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

© Колектив авторів, 2013
© Київський економічний науковий центр, 2013

СЕКЦІЯ 1. ФІНАНСИ ТА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА

Диха М. В. НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ БЮДЖЕТНО-ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ	
Засядко Х. В., Ситник І. П. ПОДАТКОВЕ СТИМУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ	8
Лукіна Ю. І., Лукіна О. І. ПОДАТКОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ ТА ЇЇ РЕФОРМУВАННЯ	11
Михасьова Н. В. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІ БЮДЖЕТНО-ПОДАТКОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ УКРАЇНИ	13
Савина О. Н. ПЕРСПЕКТИВИ РАЗВИТИЯ СЕМЕЙНОГО НАЛОГООБЛОЖЕНИЯ В РОССИИ	16
Смирнова Е. Е. НАПРАВЛЕНИЯ НАЛОГОВОГО СТИМУЛИРОВАНИЯ ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В РОССИИ	19

СЕКЦІЯ 2. ФІНАНСИ, ГРОШІ ТА КРЕДИТ

Бойко Д. І. УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ ВІДНОСИНАМИ ПІДПРИЄМСТВ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ	22
Гоца Н. В. «ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ ФИНАНСОВО-КРЕДИТНОЙ СИСТЕМЫ РОССИИ В XIX ВЕКЕ»	24
Данильчук Ю. В., Ситник І. П. СТРАХУВАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ РИЗИКІВ ЯК ПРЕДМЕТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ	27
Жидкова Н. П. ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК В МЕЖАХ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ З УРАХУВАННЯМ РІЗНИХ ФОРМ ДЕРЖАВНИХ АКТИВ НА ЗЕМЛЮ	29
Коковіхіна О. О. ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛІНГ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОПЕРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ ЗАЛІЗНИЧНОГО ПІДПРИЄМСТВА	30
Ліснічук О. А. МОДЕЛЬ ОЦІНКИ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ ТА ПРОГНОЗУВАННЯ БАНКРУТСТВА МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ	32
Любченко В. П., Моргун Ю. О. ВПЛИВ ФІНАНСОВОЇ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА ГРОШОВО-КРЕДИТНУ ПОЛІТИКУ УКРАЇНИ	35
Носенко Т. А. ВИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ ПРОБЛЕМ ТА ПЕРСПЕКТИВ РОЗВИТКУ ЛІЗИНГУ В УКРАЇНІ	37
Пашова С. М. РОЗВИТОК КЛАСИФІКАЦІЙНИХ ОЗНАК ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	39
Трофименко М. Ю. ФІНАНСОВІ РЕСУРСИ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ ФІНАНСУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ	42

Чернов А. Ю. ПУТИ ОПТИМИЗАЦИИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ФИНАНСОВОЙ ПОДДЕРЖКИ ЭКОНОМИКИ.....	44
Миронюк Р. В., Яворський І. В. ФОРМУВАННЯ БІРЖОВОЇ ТОРГІВЛІ ЕЛЕКТРОННИМИ ЦІННИМИ ПАПЕРАМИ.....	47
СЕКЦІЯ 3. ЕКОНОМІКА, ОРГАНІЗАЦІЯ ТА УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ, ГАЛУЗЯМИ, КОМПЛЕКСАМИ	
Баленко С. О. СИСТЕМА ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА: СУТНІСТЬ ТА МЕТОДИКА ПОБУДОВИ.....	50
Виноградская О. М. СОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ УПРАВЛЕНИЯ РИСКАМИ ОРГАНИЗАЦИОННЫХ ИЗМЕНЕНИЙ ПРЕДПРИЯТИЯ.....	52
Глушко Ю. В. ФОРМИРОВАНИЕ И ОЦЕНКА КАНАЛОВ СБЫТА ПРОДУКЦИИ ВИНОГРАДАРСКО-ВИНОДЕЛЬЧЕСКИХ ПРЕДПРИЯТИЙ КРЫМА.....	53
Горлачук М. А. ТЕОРИЯ І ПРАКТИКА РЕГУЛЮВАННЯ АГРАРНОГО РИНКУ В КОНТЕКСТІ ЦИКЛІЧНОСТІ ЙОГО РОЗВИТКУ.....	55
Грицюк Н. О. МОДЕЛЬ ВИБОРУ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ.....	57
Польова Т. В., Грובה Ю. О. СУЧАСНИЙ СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОГО РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА.....	59
Д'якова О. О. ОБГРУНТУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ.....	61
Демчук О. В. ВПЛИВ ПОКАЗНИКІВ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ НА РІВЕНЬ РОЗВИТКУ РИБНОГО ГОСПОДАРСТВА АР КРИМ.....	63
Каргина А. В., Секерин В. Д. ПРОБЛЕМЫ РАЗРАБОТКИ ИНВЕСТИЦИОННОЙ СТРАТЕГИИ НА АВТОМОБИЛЕСТРОИТЕЛЬНОМ ПРЕДПРИЯТИИ.....	64
Клименко Н. М. СЛУЖБА БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ.....	67
Орленко О. В. ОРГАНІЧНА КРУП'ЯНА ПРОДУКЦІЯ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ.....	69
Пауло Жозе Мануель ЕКОНОМІЧНА НЕСТАБІЛЬНІСТЬ ТА ЦІЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ГІРНИЧОДОБУВНИХ ПІДПРИЄМСТВ У ХХІ СТОЛІТТІ.....	71
Тенчуріна О. Е. АНАЛІЗ МЕТОДІВ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ.....	73
Тертичко Т. В. УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ НА ЗДІЙСНЕННЯ ПРОЦЕСУ КОМУНІКАЦІЙ НА ПРОМИСЛОВОМУ ПІДПРИЄМСТВІ.....	76

Тищенко К. О. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НЕДЕРЖАВНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР.....	78
Толочко Т. Ю. РОЗВИТОК ІНСТРУМЕНТІВ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА.....	81
Федорук Н. С. ПОДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ НАДЕЖНОСТЮ СТРОИТЕЛЬНЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ НА ОСНОВЕ ДИАГНОСТИКИ ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОСТОЯНИЯ.....	82
Чикор О. В. НЕГАТИВНІ НАСЛІДКИ ВИКОРИСТАННЯ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ.....	83
Шевцов Д. В. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ ОЛІЄЖИРОВОГО ПІДКОМПЛЕКСУ.....	85
Шинкаренко О. Г., Кравченко О. С. ПРИБУТОК – ГОЛОВНИЙ ВАЖІЛЬ ЕКОНОМІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ПІДВИЩЕННЯ.....	87
Шкряда Н. В. АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТІЙКІСТЮ НА ПРИКЛАДІ АГРОПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА.....	89
Шкряда Н. В. НЕЙТРАЛІЗАЦІЯ ФІНАНСОВИХ РИЗИКІВ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА.....	92
СЕКЦІЯ 4. РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА	
Аверкина М. Ф. ЧИННИКИ ВПЛИВУ НА ФОРМУВАННЯ СТРУКТУРИ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ МІСТА.....	96
Бут Т. В. ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕТАЛУРГІЙНОГО КОМПЛЕКСУ ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНУ.....	98
Гончарова І. О. ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ ЯК СКЛАДОВА ЧАСТИНА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ.....	100
Громова О. Є., Вініченко Р. О., Довбенко Р. В. КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ.....	102
Лемешева Ж. С. ЗАДАЧА СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ПЛАНИРОВАНИЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ТАМОЖЕННЫХ ОРГАНОВ.....	104

підвищенні безпеки підприємницької діяльності. Як правило, такі служби очолюють колишні співробітники правоохоронних органів, чи підставні офіцери розвідки та контррозвідки. Значна частина працівників – особи, які раніше приймали безпосередню участь у вирішенні питань забезпечення безпеки в державних установах.

Служба безпеки підприємства створюється залежно від величини самого підприємства. Як правило, такі служби в основному створюються на великих підприємствах. В окремих випадках залежно від важливості вони можуть створюватися на середніх підприємствах.

В усіх інших випадках безпеку малим і середнім підприємствам забезпечують місцеві органи внутрішніх справ або при державній службі безпеки.

Основними завданнями служби безпеки підприємства є забезпечення захисту майна та особистої безпеки персоналу є наступні:

1. Забезпечення безпеки виробничо-торгової діяльності, захисту інформації та відомостей, що є комерційною таємницею.

2. Організація роботи по правовому, інженерно-технічному захисту комерційної таємниці.

3. Організація спеціального діловодства, яке включає несанкціоноване отримання відомостей, що є комерційною таємницею.

4. Попередження несанкціонованого доступу до комерційної таємниці.

5. Виявлення і локалізація каналів витоку конфіденційної інформації.

6. Забезпечення режиму безпеки при проведенні всіх видів діяльності, включаючи різноманітні зустрічі, переговори, наради.

7. Забезпечення охорони споруд, приміщень, продукції, технічних засобів.

8. Забезпечення особистої безпеки керівництва та провідних співробітників та спеціалістів.

9. Оцінка не правомірних дій конкурентів та зловмисників [1, с. 43].

Зрозуміло, що перелік конкретних завдань стосовно забезпечення системи безпеки фірми залежно від специфіки її діяльності може бути більшим або меншим, але він завжди має бути достатнім та обґрунтованим [3, с. 148].

Типові функції служби безпеки фірми (підприємства, організації):

У нормативних документах, які визначають організацію діяльності служби безпеки фірми, виокремлюються конкретні об'єкти, що підлягають захисту від потенційних загроз і протиправних посягань. До них належать:

а) персонал (керівні працівники, персонал, який володіє інформацією, що становить комерційну таємницю фірми);

б) матеріальні засоби праці та фінансові кошти (приміщення, споруди, устаткування, транспорт, валюта, коштовні речі, фінансові документи);

в) інформаційні ресурси з обмеженим доступом;

г) засоби та системи комп'ютеризації діяльності фірми (підприємства, організації);

д) технічні засоби та системи охорони й захисту матеріальних та інформаційних ресурсів.

Загальні функції, що покладаються на службу безпеки підприємства, можна сформулювати таким чином.

1. Забезпечення пропускового та внутрішньо об'єктного режиму в приміщеннях; порядок несення служби; контроль дотримання режиму персоналом підприємства і партнерами (відвідувачами).

2. Участь у розробці основоположних документів (статуту, правил, внутрішнього розподілу, договорів тощо) з метою відображення в них вимог організації безпеки й захисту комерційної таємниці.

3. Розробка та здійснення заходів із забезпечення роботи з документами, що містять відомості, які є комерційною таємницею, контроль виконання вимог матеріалів інструктивного характеру.

4. Виявлення і перекриття можливих каналів витоку конфіденційної інформації, облік та аналіз порушень режиму безпеки працівниками підприємства, клієнтами та конкурентами.

5. Організація та проведення службових розслідувань (фактів) розголошення, втрати документів, інших порушень безпеки підприємства.

6. Розробка оновлення і поповнення переліку і відомостей, що є комерційною таємницею, та інших нормативних актів, які регламентують порядок організації безпеки й захисту інформації.

7. Підтримка суворого виконання вимог нормативних документів з питань захисту комерційної таємниці.

8. Ведення обліку сировини і металобиваф, що в них дозволено постити чи тимчасово зберігати конфіденційних документів, а також облік та охорона спеціальних приладів і технічних засобів у них.

9. Підтримка контактів із правоохоронними органами та службами безпеки окремих підприємств в інтересах вивчення криміногенної обстановки в районі.

Кожне підприємство можуть уточнювати і за необхідності встановлювати власні специфічні функції для охоронного персоналу з метою повного забезпечення надійної охорони суб'єкта виробництва [4, с. 135].

Служба безпеки фірми завжди має бути готовою до подолання критичної (кризової) ситуації, що може постати через зіткнення інтересів бізнесу та злочинного світу. Для управління безпекою багато які фірми створюють так звані кризові групи, до складу яких входить курвіник фірми, юрист, фінансист і керівник служби безпеки фірми. Головна мета діяльності кризової групи – протидіяти зовнішнім загрозам для безпеки фірми [5, 180].

Таким чином, забезпечення економічної безпеки підприємства – це неперервний процес, який вимагає постійного моніторингу виявлення негативних тенденцій та можливих загроз, які можуть порушити ефективне функціонування підприємства, а також підготовка належного рівня співробітників організації щодо дотримання ними усіх встановлених правил, спрямованих на забезпечення безпеки суб'єкта господарювання.

Література:

1. Логвиненко М.І., Кривошеєв А.М. Організація і управління майновою та особистою безпекою підприємств: навчальний посібник / М.І. Логвиненко. – Суми: ФОП Наталуха А.С., 2012. – 176 с.
2. Минаєв Г.А., Прохожев А.А. Теория безопасности организации: учебное пособие / Г.А. Минаєв – М.: Изд-во РАГС, 2004. – 165 с.
3. Хрестоматія по організації систем безпеки. Под общ. ред. проф. Линдера И.Б. – М.: МКА, 2002. – 704 с.
4. Ореф'єва О.В. Організація економічної безпеки підприємств: навчальний посібник / О.В. Ореф'єва. – К: Вид. Європейського університету, 2005. – 225 с.
5. Користін О.Є., Барановський О.І., Герасименко Л.В. Економічна безпека: навчальний посібник / О.Є. Користін. – К.: Правова єдність, 2010. – 368 с.

Орленко О. В.

кандидат економічних наук, доцент
Міжнародного університету бізнесу і права
м. Херсон, Україна

ОРГАНІЧНА КРУП'ЯНА ПРОДУКЦІЯ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Органічне виробництва в Україні характеризується незначними обсягами та асортиментом виробництва продукції. Можливому розширенню асортименту сприяє належна ресурсна база та природнокліматичні умови. Експертні оцінки вітчизняних земель свідчать про наявність великої кількості сільськогосподарських угідь, придатних для ведення органічного господарства. В Україні є близько 8 млн га екологічно чистих чорноземних земель. Вони знаходяться у Північно-Полтавському, Північно-Східно-

Луганському, Вінницькому, Прикарпатському і Південно-Північному регіонах України.

До того ж у різних областях країни є в сукупності 15-16 млн га окремих ділянок.

Обсяги українського виробництва не дозволяють розраховувати на масові поставки і задовольнити поділ населення, для якого не є перешкодою навіть доволі висока ціна органічних харчів, що в середньому на 30-40% вища ніж на звичайні продукти. Наприклад, органічні крупи на 100% дорожчі за звичайні. Тож не дивно, що переважність у цьому відношенні висока. Потенційного продавця на органічному ринку треба будувати з будь-якого іншого аспекту, це дуже важко, особливо якщо це субсидії європейським виробникам сільськогосподарської продукції до 2013 р. та обмежити підтримку цієї галузі. Однак у вітчизняних виробників є шанс виростити «градус для Європи». Тим паче що, незважаючи на протекціонізм, Українська органічна продукція вже продася у країнах ЄС та Близького Сходу, в Японії, США, Канаді. Вирішальний чинник – наявність міжнародних органічних сертифікатів [1, с. 107].

Дослідження Федерації органічного руху України свідчать, що сучасний внутрішній споживчий ринок органічних продуктів в Україні почав розвиватись з 2006-2007 рр. Розвиток внутрішнього споживання органічної продукції зростає, у 2008 році споживання складало 600 тис. євро, 2009 – 1,2 млн. євро, 2010-го цей показник зріс до 2,4 млн. євро, а в 2011 р. – до 5,1 млн.євро.

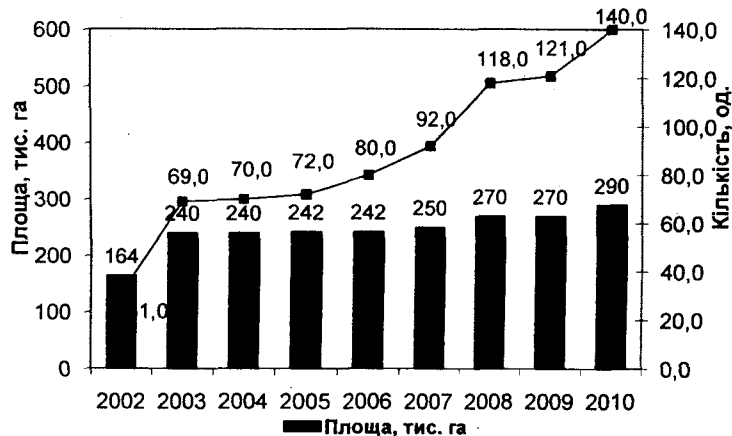

Рисунок 1 – Динаміка органічного виробництва в Україні

За відсутності національної системи сертифікації органічного виробництва в Україні виробники налагоджують зв'язки із закордонними й міжнародними сертифікаційними структурами. Своєю чергою, Мінагропрод, профільні комітети Верховної Ради, науковці, представники низки проектів міжнародної технічної допомоги працюють над створенням правової і нормативної бази для майбутньої національної системи органічної сертифікації.

Процес сертифікації починається з інспекції, після якої приймається рішення про видачу сертифіката. Щорічно підприємство інспектують і здійснюють перегляд сертифіката. Вартість послуг органу сертифікації розраховується для кожного підприємства залежно від виду діяльності господарства та його розмірів і коливається в межах 3000-20000 грн.

Відсутність національної законодавчої бази є одним із основних чинників, що стримують інвесторів від вкладання капіталу в органічний бізнес в Україні. Деякі виробники спекують терміном «органічний продукт», вводячи в оману споживачів, а такі поняття, як «екологічно чистий», «біо» та «натуральний», стають маркетинговою ширмою масової конвенційної продукції сумнівного походження. Відсутність

сертифікації та маркування на ринку також є причиною непорозумінь між виробниками та мережевими ритейлерами.

З огляду на вищезазначене, та зважаючи на європейську орієнтацію України, існує невідкладна необхідність розробки та прийняття власної «Державної програми розвитку органічного виробництва» як екологічного, соціально- та економічно-доцільного напрямку виробничості.

На наступному етапі розвитку європейського важливе місце посідає сертифікація. Рівень забезпеченості інформацією безпечної впливає на показники успішності та відповідності сучасним потребам бухгалтерської економіки. Не адекватним є сільське господарство, а також органічне виробництво, як невід'ємна його складова [2, с. 64].

Україна має значний потенціал для виробництва органічної сільськогосподарської продукції, експорту, споживання на внутрішньому ринку, досягла певних результатів щодо розвитку власного органічного виробництва. Так, площа сертифікованих сільськогосподарських угідь в Україні, зайнятих під вирощування різноманітної органічної продукції, склала більше чверті мільйона гектарів, а наша держава займає почесне двадцять перше місце світових країн-лідерів органічного руху. Частка сертифікованих органічних площ серед загального об'єму сільськогосподарських угідь України складає майже 0,7%. При цьому Україна займає перше місце в східноєвропейському регіоні щодо сертифікованої площі органічної ріллі, спеціалізуючись переважно на виробництві зернових, зернобобових та олійних культур [3, с. 90].

Офіційні статистичні огляди IFOAM підтверджують, що якщо на початок 2003 р. в Україні було зареєстровано 31 господарство, що отримало статус «органічного», то наприкінці 2010 р. в Україні нараховувалось вже 142 сертифікованих органічних господарства, а загальна площа сертифікованих органічних сільськогосподарських земель склала 270226 га. Більшість українських органічних господарств розташовані в Одеській, Херсонській, Полтавській, Вінницькій, Закарпатській, Львівській, Тернопільській, Хмельницькій областях. Українські сертифіковані органічні господарства – різного розміру – від кількох гектарів, як і в більшості країн Європи, до десятків тисяч гектарів ріллі.

Повільний розвиток органічного виробництва в нашій країні спричинений все ще незавершеністю створення законодавчої та нормативно-правової бази, яка б чітко окреслила державну політику у сфері органічного виробництва, створила умови для законодавчого визнання та захисту органічних продуктів, формування національної системи сертифікації, затвердження правил, стандартів і чіткої, ефективної системи державної підтримки та стимулювання розвитку органічного виробництва.

Література:

1. Кобець М.І. Органічне землеробство в контексті сталого розвитку / М. Кобець // Проект "Аграрна політика для людського розвитку". Актуальні питання аграрної політики: зб. робіт 2008-2009. - С106-132.
2. Милованов Е.В. Органические продукты: чешские ориентиры / Е.В. Милованов // Агроперспектива. – 2011. – № 9. – С. 62-64.
3. Яворська Т.І. Маркетинг та ціновий моніторинг в кооперації: Таврійська держ. агротехн. акад. / Яворська Т.І. – К. : Аграрна освіта, 2010. – С. 89-94.

Жозе Мануель Пауло

аспірант кафедри економіки підприємства
ДВНЗ «Національний гірничий університет»
м. Дніпропетровськ, Україна

ЕКОНОМІЧНА НЕСТАБІЛЬНІСТЬ ТА ЦІЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ГІРНИЧОДОБУВНИХ ПІДПРИЄМСТВ У ХХІ СТОЛІТТІ

Переорієнтація економіки з ресурсомісткого на наукомісткий тип визначено ключовим завданням ХХІ століття. Не зважаючи на те, що останніми роками активно

ЗБІРНИК СТАТЕЙ
ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ
СУЧАСНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ»**

м. Київ, 22-23 лютого 2013 року

ЧАСТИНА I

Українською та російською мовами

Редактор, коректор – А.В. Білий
Технічний редактор, комп'ютерна верстка – О.А. Головка

Видано за авторською редакцією.
Здано в роботу 25.02.2013 р. Підписано до друку 26.02.2013 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура «Літературна».
Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8,54. Зам. № 2602-13. Тираж 100 прим.
Ціна договірна.

Віддруковано з готового оптимального макету: ФОП Головка О.А.
Моб.тел: +38 099 414 86 35

Printed in Ukraine